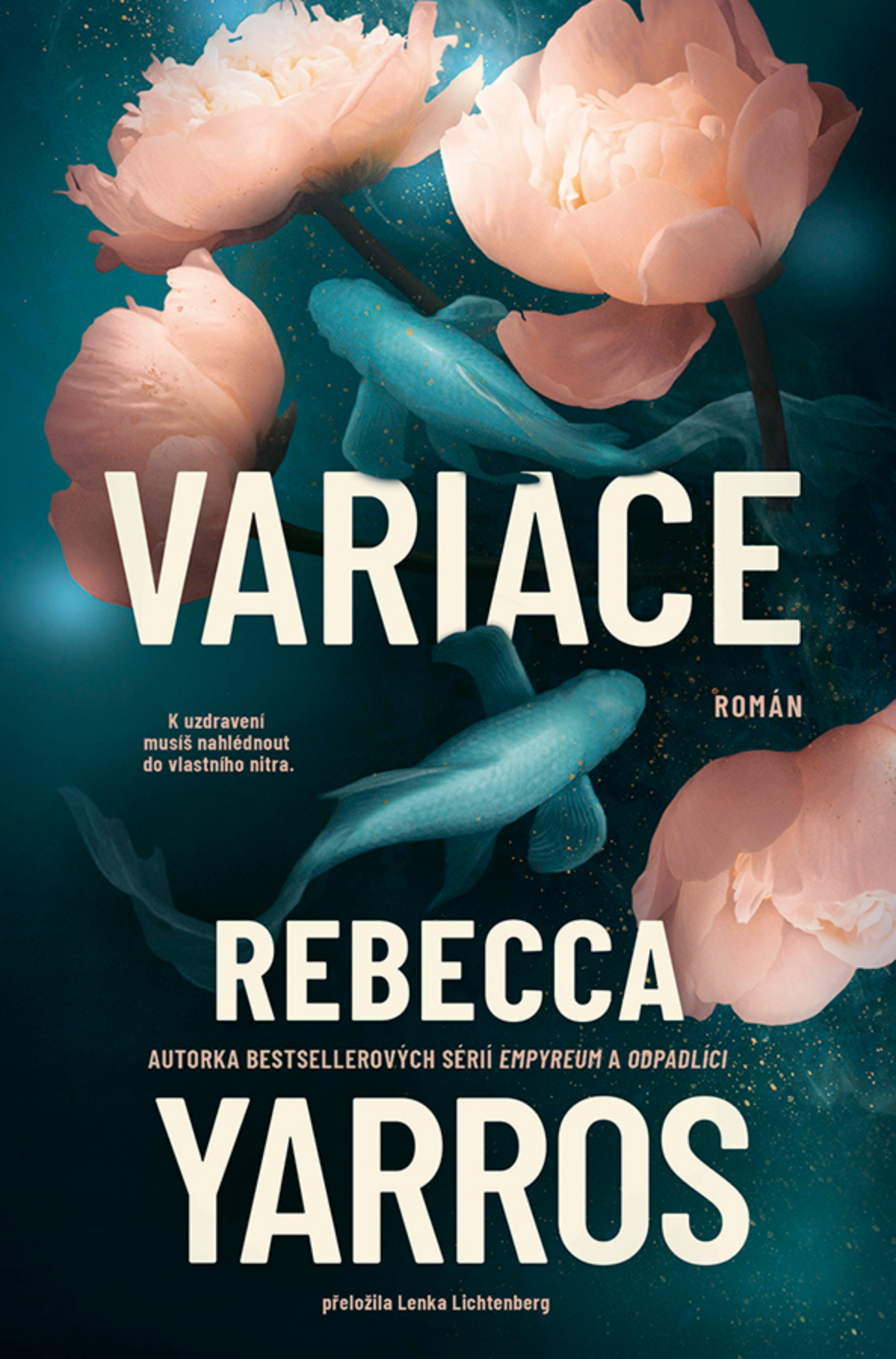

VARIACE

K uzdravení
musíš nahlédnout
do vlastního nitra.

ROMÁN

REBECCA

AUTORKA BESTSELLEROVÝCH SÉRIÍ *EMPYREUM* A *ODPADLÍCI*

YARROS

přeložila Lenka Lichtenberg

VARIACE

Text copyright © 2024 by Rebecca Yarros

All rights reserved

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Lichtenberg, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7428-9 (pdf)

VARIACE

REBECCA YARROS

přeložila Lenka Lichtenberg

Věnováno mé matce

KAPITOLA PRVNÍ

Hudson

Před jedenácti lety

Díky dnům, jako byl tento, jsem pochopil, proč třiasedmdesát procent zájemců o přijetí na školu pro námořní záchranáře nikdy nedokončí ani přípravku. Mně osobně zbývaly už jen dvě letní sezony, abych se dokázal dostat mezi sedmadvacet procent těch, kteří to dokážou.

Na to, že byl konec května, nabízelo odpolední moře na jižním pobřeží mysu Cape Cod dvoumetrové vlny s bílými čepičkami a možnost solidního podchlazení. Na první pohled pořádná výzva, ale pro nácvik praktických dovedností ideální situace.

Unavený jsem začal být už před dvaceti minutami, vyčerpání se dostavilo o deset minut později a teď se pomalu blížil kolaps, ale potřeboval jsem dalších pět minut. Ještě sto metrů a mohl jsem překonat svůj osobní rekord v takhle vysokých vlnách. Nehodlal jsem se vzdát, dokud tam nedoplavu.

Tři sta vteřin se dalo v dané situaci v pohodě zvládnout.

Soustředil jsem se na dýchání, plaval jsem se skloněnou hlavou a počítal každou vteřinu. U čísla dvě stě jedenáct jsem vdechl pořádnou dávku slané vody, zakuckal se, a jakmile ta zrádná vlna odplula, okamžitě si vytrhl šnorchl z pusy.

„Hudson!“ zařval Gavin vlevo ode mě a vypnul motor loď, kterou náš otec láskyplně nazýval svým čtvrtým dítětem, i když

by podle stáří měla být jeho prvním. „Dneska se na to už vykašlem.“

„Ještě třicet metrů a překonám svůj osobní rekord,“ zakřičel jsem na něj a šlapal vodu v další vlně.

„Koukej vylízt na palubu, než ty vlny narostou,“ zlobil se. Stál za palubní deskou, a přestože bylo zataženo, měl na očích sluneční brýle. „Seš úplně vyřízenej. Na těch třicet metrů můžeš zapomenout.“

„Běž do prdele.“ Nasadil jsem si šnorchl a chystal se znovu vrhnout do vln, jen abych si dokázal, že to zvládnu.

„Ta kocovina mi fakt dává zabrat, takže pokud nechceš mít při dalším tréninku za kormidlem Caroline, radím ti, abys vylez dřív, než se otočím.“ Zatímco proud pomalu unášel loď, došel na zád, sehnul se, aby uvolnil horní pohyblivou část žebříku, a spustil ho do vody.

Krucinál! Vážně si nedělal srandu.

Naše starší sestra byla kvočna, kterou by ani ve snu nenapadlo vyrazit se mnou na takhle rozbouřené moře, tudíž by překonání osobního rekordu muselo počkat. Těch pár temp k lodi mě zahřívala frustrace. Vyčkal jsem na správný okamžik, kdy zád na vlnách klesne, a vytáhl se na třístupňový žebřík.

„Chyběl jsi mi a jsem rád, že jsi zase doma, ale strašně mě sereš. Už jsem tam dávno mohl být,“ vytkl jsem mu. Pak jsem se vyškrabal přes úzkou plovací plošinu na ručníkem zakryté sedačky a vytáhl žebřík z vody. Kdybychom tu sluncem vyšisovanou kůži něčím nezakryli, táta by nás přizabil. Jakmile jsem si strhl potápěčské brýle a neoprenovou kapuci a odhodil je do černé plátěné tašky u Gavinových nohou, loď se znovu rozjela.

„To se mě vážně dotklo, bráško.“ Chytl se melodramaticky za srdce a při další vlně se zabořil hlouběji do sedačky pro řidiče. „Jedem domů, ať si konečně vyslechnu kázání, který si pro mě táta celej den připravoval. Byl bych nerad, aby všechna ta námaha přišla vniveč a on to neměl komu říct.“

„Táta je prostě...“ Marně jsem hledal vhodné slovo, stejně jako dnes ráno, když nám brácha v kavárně rodičů oznámil své rozhodnutí.

„Zklamanej, protože jsem se vykašlal na vysokou,“ doplnil mě Gavin. „Na rozdíl od Caroline, která dokázala získat titul, přestože byla vdaná, a ještě k tomu měla *dvě* zaměstnání.“

„Se ségrou se nesrovnávej a tátovi to nezazlívej. Je z toho trochu v šoku.“ Stáhl jsem ze sebe zbytek neoprenu, odhodil potápěčské ponožky a jediné, co mi zbývalo na těle, byly tátovy staré šortky s havajským vzorem.

„Během dvou let jsem čtyřikrát změnil hlavní obor,“ řekl Gavin a natáhl se za volant pro moji kšiltovku s logem hokejového klubu Bruins. „Věř mi, tátu to rozhodně nepřekvapilo.“

To je fakt. Gavin byl známý pohodař, který neměl ve zvyku dotahovat věci do konce.

„Než to máma vyžehlí, můžeš přespat u Caroline a Seana.“ Došel jsem k němu po solí a sluncem zpuchřelém palubním koberci.

„Proč bych měl mámu zatěžovat svejma sračkama? Změňme téma,“ usklíbl se. „Je ti sotva sedmnáct a cpeš svoje úspory do novýho neoprenu, jako bys chtěl doplatit až na Aljašku. Nemysli si, že jsem si nevšiml tý mapy, co máš pověšenou nad postelí.“

„Některé sny se nemění.“ Před třemi lety jsem narazil na jeden dokument a od té doby jsem se chtěl stát námořním záchrannářem na aljašské Sitce. Pomáhat lidem? Jasně. Adrenalin? Jasně. Přestěhovat se z jediného místa, kde jsem kdy žil, na opačný konec země? Jasně. Stáhl jsem ručník ze zadní sedačky, utřel si hlavu a tělo, a pak si natáhl tričko. „A dík, žes mě vyvezl. Táta vůbec nemá čas.“

„Pokud ti to pomůže, vytáhnu tě na moře klidně každý den.“ Gavin po mně hodil kšiltovku, a přestože se loď naklonila, držel dokonalou rovnováhu.

„Dík.“ Věděl jsem, že ho nemohu brát za slovo. Vždycky měl ty nejlepší úmysly, ale jejich uskutečňování nepatřilo mezi jeho

silné stránky. „Možná tu přípravu malinko přeháním, ale alespoň mám nějaký cíl.“ Nasadil jsem si čepici kšilttem dozadu a z větru mi na ruku naskočila husí kůže. Šestnáct stupňů byla na tohle roční období celkem slušná teplota, ale po výlezu z vody mi byla zatracená zima.

„Což respektuju.“ Otočil klíčkem, aby nastartoval motor, ale nechal ho běžet na volnoběh a pohlédl někam za mě. „Není támhle nějakej člun?“

„Tady? To snad ne.“ Otočil jsem hlavu směrem, kterým se díval, a okamžitě si všiml malého člunu přibližně sto metrů západně od nás. Závěsný motor a dva lidi podivně skrčení na jeho palubě.

„Co tu sakra dělají?“ ptal se Gavin, zatímco člun střídavě mizel a vynořoval se mezi vlnami. Pasažéři se opakovaně skláněli a zase narovnávali. „Rozhoupávají loď?“

Srdce mi kleslo do žaludku jako šutrák hozený do hluboké vody. Vytáhl jsem z palubní přihrádky dalekohled a namířil ho na člun.

Zatraceně. Dvě dívky přibližně mého věku seděly na ani ne pětimetrovém člunu se závěsným motorem, který už měl svá nejlepší léta za sebou, a holýma rukama z něj vyhazovaly vodu. „Nerozhoupávají loď, vylévají vodu.“ A ani jedna z těch dvou brunetek na sobě neměla záchrannou vestu. Podal jsem dalekohled Gavinovi, aby se také podíval. „Musíme jim pomoci.“

„Krucinál!“ Gavin hodil dalekohled do přihrádky a zaklapl ji. „Drž se!“

Zatímco Gavin přidával plyn, jednou rukou jsem se opřel o čelní sklo a druhou se chytl madla na palubní desce. Než stačil upravit sklon lodi, příd' políbila oblohu, a po dosednutí na hladinu jsme šli skoro do skluzu, ale vlny narážející do trupu byly příliš ostré. Po třetím tříštivém nárazu, který nás málem obrátil na bok, Gavin zaklel a snížil rychlost.

„Musíme se k nim dostat...“ spustil.

„... s proudem,“ dokončil jsem za něj. Každá přicházející vlna zalila čelní sklo sprškou slané vody. Nespouštěl jsem malý člunu z očí, a když se po nárazu další vlny naklonil dopředu a přes před se začala valit voda, projela mi tělem vlna strachu rychle následovaná adrenalinem.

Teď už byly v bezprostředním ohrožení života.

Když Gavin ubral plyn a zpomalil jízdu (lodě nemají brzdy jako auta), přesunul jsem se za něj na pravobok a sklopil zadní sedadlo pro spolujezdce. To si ze mě snad dělá *srandu*. „Jak to, že jsou tu jen dvě záchranné vesty?“

„Na palubě jsme byli jen my dva,“ zavolal zezadu Gavin, který zhruba dvacet metrů od levoboku malého člunu zařadil neutrální.

Navlékl jsem si jednu z těch zářivě žlutých vest, zapnul tři spony přes trup, pak vytáhl druhou, zvětšil délku popruhů a natáhl si ji přes tu první. „Můžeš nás dostat blíž?“

„Mohl bych do nich narazit nebo je minout,“ odvětil a sundal si sluneční brýle. „Kurva, myslím, že jsou –“

„Pomoc!“ vykřikla dívka v růžovém tričku, která stála na předí divoce se zmítajícího člunu a hystericky mávala rukama pro případ, že bychom ji *přehlédli*.

Vyvalil jsem oči. „Sedni si!“ zavolal jsem. Co ji to proboha napadlo?

„Podej mi vestu.“ Gavin natáhl ruku.

Druhá dívka, která dosud seděla na zádi, vstala a vrhla se za tou první. Další vlna nestabilní člun převrhla a katastrofa byla dokonána.

Dívky zmizely ve vodě a mně se rozbušilo srdce.

„Jdu pro ně.“ Vylezl jsem na sedadlo pro spolujezdce. Nebylo na co čekat.

„Ať tě to ani nenapadne! Nedovolím ti..“

Skočil jsem do vody.

V neoprenu byla teplota vody sotva snesitelná. Bez něj to bylo jako rána na solár a měl jsem co dělat, abych udržel vzduch

v plicích. Záchranná vesta mě táhla vzhůru, a jakmile jsem se dostal nad hladinu, zhluboka jsem se nadechl. V očích mě pálila slů.

„Zatraceně, Hudsoně!“ zařval někde za mnou Gavin, ale já se musel soustředit na plavání.

Proboha, prosím, ať jsou obě naživu.

Navzdory dvojitému obalu záchranných vest jsem se pohyboval rychleji než kdy jindy, poháněl mě adrenalin a hrůza z toho, co mě čeká.

Když jsem dorazil k přídi převrženého člunu a spatřil, jak se ho obě dívky zuby nehty drží, srdce mi bilo jako o závod. Zachytily se za hřeben mělkého trupu a já úlevou přišel o řeč. Byly v pořádku. V nebezpečné a neustále se zhoršující situaci, ale živé a... hádaly se?

„Nevěděla jsem, že je děravá!“ zaječela dívka v růžovém tričku na dívku v zeleném, která ke mně byla otočená zády. „Ani že je málo natankovaná. A rozhodně jsem po tobě nechtěla, abys naskočila, když jsem vyjížděla z loděnice!“

„Jasně, že jsem naskočila,“ oponovala ta v zeleném tričku překvapivě klidným hlasem, přestože jí drkotaly zuby. „Myslela jsem, že tě dokážu zastavit. Táta říkal, že na téhle lodi nemáme jezdit.“

„Jen jsem od ní chtěla mít na pár minut pokoj!“ kvílela dívka v růžovém. „Až zjistí, že jsme potopily loď, obě nás zabije!“

„Co takhle odtud vypadnout?“ zeptal jsem se udýchaně, když jsem obeplul člun.

Prudce ke mně otočily hlavy, až jim z nasáklých culíků vystříkla voda.

Nejdřív jsem si všiml rudého pramínku, který stékal po spánku bližší dívky, ale pak mě upoutaly její oči. Na její trojúhelníkový obličej byly možná až moc velké, měly barvu neředěné whiskey a byly lemované hustými, vodou slepenými řasami, které při pohledu na mě sklopila a spočinula pohledem na sponách záchranné vesty.

V okamžiku, kdy se mi podívala do očí, jsem úplně zapomněl *dýchat*, natož myslet. V životě mě blesk nezasáhl, ale tak nějak se asi musí cítit lidi, kteří to zažili. A krvácela. Klid. *Vzpamatuj se.*

„Jsi zraněná...“ podotkl jsem a naprosto nepochopitelně se mi strachem sevřela hrud'

„Ach, díky bohu!“ Dívka v růžovém se odstrčila od lodi a vrhla se ke mně.

Instinktivně jsem ji chytil.

„Je mi teprve čtrnáct, a to je fakt strašně málo na to, abych umřela jenom kvůli tomu, že jsem nezkontrolovala nádrž,“ prohlásila dramaticky, když se mě chytla kolem krku a zírala na mě vyděšenýma hnědýma očima. „A navíc neumím dobře plavat.“

Takže se vydala na moře v prehistorickém člunu bez vesty? „Dej mi vteřinku a postaráme se o tebe.“ Vyrazil jsem ke člunu. „Drž se, jako by na tom závisel tvůj život.“

Dívka uraženě odvrátila hlavu a vysunula bradu.

„Evo, má na sobě dvě vesty,“ řekla tiše dívka s očima barvy whiskey. „Aby tě mohl zachránit, musíš si jednu z nich nasadit.“

„Jo, jasně.“ Když dorazila další vlna, zhoupala nás nahoru a dolů, ale Eva se pevně držela trupu a člun se nepotopil. „Vrátiš se pro Allie, že jo?“

„Budu v pořádku, Evo...“ řekla druhá z dívek.

„Vlastně budu muset vzít nejdřív tebe,“ řekl jsem dívce v zeleném – té, která se jmenovala Allie –, zatímco mi chlad začal pronikat do kostí.

„Je jí šestnáct a umí plavat mnohem líp než já,“ ozvala se Eva.

„To je naprostá pravda.“ Allie cvakaly zuby. „Prosím, vezmi Evu. Já počkám.“

„Jenže ty krvácíš a já nemám čas se s vámi hádat.“ Když nás strhl proud, přesunul jsem se mezi ně.

„Je to jen škrábnutí, nohy mi fungují dobře. Budu v pořádku.“ S obavami pokukovala po Evě.

„Prosím?“ Jak mohla tvrdit, že zranění hlavy je lehčí než zranění nohy?

„Ona vážně neumí moc plavat. Prosím, dostaň ji odtud,“ žadonila Allie a z brady jí skapávala růžová voda. „Jak se jmenuješ?“

„Hudson Ellis.“ Už se to moc protahovalo. Rozepnul jsem horní spony, a jakmile jsem vestu sundal, Eva se jí okamžitě zmocnila. „Hej!..“

„Hudson,“ drkotala zuby Allie, „jsem Alessandra. Nevím, jestli máš nějaké sourozence, ale moje sestry jsou pro mě tím nejdůležitějším na světě.“

Sestry. Tím se všechno vysvětlovalo.

„Kromě tancování,“ zamumlala Eva, a když nás zdvihla další vlna, prostrčila ruce do vesty.

„*Sestry,*“ zopakovala Alessandra a nespouštěla ze mě zrak. „Musíš vzít moji sestřičku jako první. Prosím. Nemůžu ji tady nechat.“ V očích měla strach, sraštila obočí a sevřela rty, ale vzdorně zdvihla bradu. „Půjdu až po ní.“

Krucinál.

Caroline nebo Gavina bych tam taky nenechal. Hluboko uvnitř jsem ji naprosto chápal. Někdy se posíláme ke všem čertům, ale jeden pro druhého bychom šli třeba na konec světa nebo do rozbouřeného moře. Alessandra zjevně cítila ke svým sourozencům to samé co já. Něco se ve mně otevřelo a všechny zdravý rozum se nejspíš vylil do moře, protože ta jednoduchá prosba ve mně vyvolala pocit, že ji znám.

„Mám sourozence,“ řekl jsem a rozepnul další řadu spon. „Rozumím ti.“

Nechápavě přivřela oči. „Co to děláš?“

Vysoukal jsem ze žluté, neoprenem potažené vesty pravou ruku, přidržel se lodi, vysoukal z ní levou a plovací pomůcku jí podal. „Vezmi si ji.“

„Ne.“ Sjela pohledem na vestu a zpátky na mě. „Potřebuješ ji. Vlny jsou strašně vysoké.“

„Nepotřebuju. Jsem skvělý plavec a tohle je jediný ústupek, který mě napadá.“ Pokusil jsem se o konejšivý úsměv. „Do pěti minut vás dostanu do lodi.“

„Pět minut?“ zavolala zděšeně Eva.

„Do pěti minut,“ zopakoval jsem s pohledem upřeným na Alessandru. „Za pět minut se dá stihnout cokoli. Zůstanu celou dobu s vámi. Vezmi si tu vestu.“ Bylo to v rozporu se všemi záchrannými pravidly, ale bylo mi to úplně jedno.

„To ti nemůžu udělat,“ zavrtěla hlavou.

„Nejsem tvůj sourozenec,“ připomněl jsem jí.

„Ne. Ale jsi Hudson Ellis.“ Třásl se jí ruce.

„V tom případě se nacházíme v patové situaci, protože ty tu nehodláš nechat sestru a já tu nehodlám nechat tebe.“ Šoupl jsem k ní vestu. „Jsem dost tvrdohlavý, takže čekání jen prodlužuje dobu, kterou strávíte ve vodě.“

„No tak, Allie, jsem zmrzlá na kost!“ přemlouvala ji Eva.

Alessandra si vzala vestu, a jakmile si ji nasadila, všichni tři jsme začali plavat ke Gavinovi.

Když jsem dostal dívky na loď, měly už promodralé rty a vlny pohltily celý jejich člun.

„Co tě to sakra napadlo?“ vyštěkl po mně Gavin.

„Jsou naživu.“ Alessandře jsem přes počáteční protesty věnoval svou černou surfařskou mikinu a Evě podal téměř všechny ručníky, které jsme měli, a usadil je do lodi. „Měli bychom vás odvést k lékaři.“

Alessandra zavrtěla hlavou a zapnula si zip až ke krku. „Matka zjistí, že nejsme doma.“

To jako vážně? Zdvihl jsem obočí.

„Pokud potřebuješ doktora, musíme tam zajet,“ zašeptala Eva.

„Nepotřebuju,“ ujistila ji podrážděně Alessandra. „Dovedeš si představit, co nám udělá?“

Co to mělo kurva být? Když nás máma s Gavem načapala při něčem, co bychom dělat neměli, její první reakce byla úleva, že nás vlastní blbost nezabila.

„Mohly bychom zavolat tátovi. Neřekneš jí, že jsem...“, spustila Eva a v očích se jí zračilo zděšení.

„Copak jí *někdy* něco říkám?“ opáčila Alessandra. Její ruce zmizely v dlouhých rukávech, ta zatracená mikina jí sahala skoro po kolena.

„Můžu se podívat na tvoji hlavu?“ zeptal se Gavin, který se protáhl na rozkolébané palubě kolem mě. Trup naší lodi byl hlubší než ten jejich, ale s blížící se bouří na obzoru nebylo radno se na moři zdržovat.

Alessandra přikývla a Gavin se sklonil, aby si prohlédl ránu.

„Je to jen malá ranka a už přestala krváct. Ani nebude vyžadovat stehy,“ prohlásil a vrhl na mě pohled, který říkal, že si o mém chování ještě promluvíme.

„Můžete nás, prosím, odvézt domů?“ Alessandra narovнала ramena a rychlost, s jakou se vzpamatovala, mě nejen udivila, ale i trochu zarazila. Její oči však prozrazovaly, že tak klidná, jak se tvářila, rozhodně není. *Skoro jako by to na nás hrála.* „Bydlíme –“

„Vím, kde bydlíte,“ skočil jí s úšklebkem do řeči Gavin. „Odvezeme vás tam.“

Ví, kde ty holky bydlí? Probodl jsem ho pohledem.

„Děkuju.“ Alessandra si přetáhla mikinu přes kolena a pohlédla na mě. „Vážně. Děkuju, Hudson.“

„V pohodě.“ Zatraceně moc se mi líbilo, jakým způsobem řekla moje jméno.

„Za patnáct minut tam budeme.“ Gavin se na mě podíval, mávl k palubní desce a já se posadil k němu na sedačky. „To byl pěkně pitomej nápad,“ zavrtěl hlavou, a sotva jsem se chytil zábradlí, přidal plyn a zamířil k útesům v západní části města za místními plážemi. „A dej bacha, jak na ni koukáš. Víš, co je to za rodinu, ne?“ zeptal se Gavin tak, abych ho slyšel jenom já.

„Nevím, ale ty očividně ano,“ odpověděl jsem, zatímco jsem si třel paže ručníkem, abych v nich rozproudil krev. Byla kurevská

kosa. „A *nekoukám* na ni.“ Technicky vzato jsem vlastně nelhal, protože právě v tu chvíli jsem hleděl ve směru jízdy.

„Sledoval jsem, jak se to celé potápělo. Koukáš na ni,“ uchechtl se. „A to zavání problémy. Jsou to nejmladší Rousseauovic holky. Alessandra a Eva, pokud si dobře pamatuju. Jestli zvažuješ, že bys ji pozval na rande, tak na to rychle zapomeň. Mají od rodičů zakázaný bavit se s kýmkoli mimo jejich společenský kruhy, natož s místníma.“

Rousseauovi. Jedna z těch rodin, co mají letní sídla na útesech. Zazobanci.

Okamžitě mi klesla nálada. „Baletky.“ Není divu, že jsem je nepoznal. Trénují tady každé léto, ale rodiče je většinou drží pod zámkem. V srpnu je pak jejich matka nechá napochodovat do soutěže, která každoročně přiláká davy tanečních turistů a jejich bohaté rodiny. „Jsou celkem čtyři, že?“ Určitě jsem je párkrát zahlédl v naší kavárně, ale přes léto většinou dělám plavčíka na pláži.

„Jo,“ přitakal. „A ty ses zrovna zhlídnul v tý, kterou Lina považuje za *tichou*, takže zklidni hormon.“

„Kdo je Lina?“ Po tom, jak se Alessandra vehementně zastávala Evy, jsem si ji jen těžko dovedl představit jako tichou dívku.

„Ta nejstarší. Devatenáctiletá, neskutečně talentovaná a úžasná a tak zoufale *nedostupná*. Má kolem sebe třímetrové zdi a k tvé smůle se to zřejmě v rodině dědí.“

„Očividně se s některými místními baví.“ Vrhл jsem na něj významný pohled.

„Alessandra není Lina. Nehodlá porušovat pravidla,“ řekl Gavin, když jsme překonávali proud. „A tahle naše záchranná akcička zůstane mezi námi, protože Caroline je přímo *nenávidí*. Šlo o nějaký incident s mléčným koktejlem a jejich právo na odškodnění.“

Krucí. Zranit sestřiny city bylo to poslední, co bych chtěl. „Pochybuju, že to byla Alessandra.“ Strávil jsem s ní jen pět minut, ale rozhodně se ničeho nedovolávala.

„A pak že po ní nekoukáš. A teď vážně, randění mají zakázaný a nechci, aby ses mi tady kvůli tomu psychicky složil.“ Gavin protočil panenky a pak už mě milostivě nechal na pokoji.

Ohlédl jsem se přes rameno a zjistil, že se na mě Alessandra dívá. Její zvláštní pohled mě přiměl k zamyšlení, jestli si těch dvou záchranných vest, které jsem měl navlečené na sobě, nevšimla právě proto, že je opravdu vnímavá. Vsadil bych se, že je taková neustále. Pozorovatelé jsou často mylně považováni za tiché, zvlášť když mají tolik sourozenců.

Sklonila hlavu a já náhle ucítil iracionální potřebu s ní strávit trochu víc času. Nemyslel jsem to samozřejmě nějak romanticky – byla úplně mimo moji ligu. Zajímalo mě, jakou poslouchá hudbu, co čte, jaké se jí líbí filmy. Jestli jí vadí žít v takové izolaci a co ji dokáže rozesmát. A čím víc jsme se blížili k útesům, tím nervóznější jsem byl.

Cokoli v příštích pěti minutách řeknu nebo udělám, rozhodne o tom, jestli někdy dostanu šanci ji poznat, nebo to bude jen krátké setkání a moje otázky navždy zůstanou bez odpovědi.

Jednou rukou si přitáhla kolena k tělu a druhou se přidržovala zábradlí, ale když jí sestra něco neslyšně řekla, pohlédla stranou.

Když jsme konečně dorazili k dlouhému pobřežnímu molu a loděnici pod útesy, nad nimiž byla většina letních sídel postavená, čekaly tam dvě brunety. Jedna ustaraná a druhá vzteky bez sebe.

„Je nasraná,“ zamumlal Gavin s pohledem upřeným na tu vzteklou, zatímco jsme parkovali po levé straně mola. „Jak se máš, Lino?“ zavolal a zařadil neutrálně. Dalších pár vln nás mohlo narazit na žebřík, a pokud Gav neodhadne vzdálenost, táta nás zabije.

„Máš moje sestry na palubě, tak co myslíš?“ Lina dala ruce v bok. „Ale musím přiznat, že tě zas ráda vidím, Gavine.“

„Beru na vědomí.“ No páni – můj brácha se *červená*?

„Odkud je znáš?“ zakřičela Eva, když jsem přešel na pravobok a vyhodil fendry, aby trup lodi nenarazil na molo, a pak jsem se vyklonil, abych se mohl chytit žebříku.

„Do toho ti nic není,“ odsekla Lina. „A teď poděkuj Ellisovic klukům a vylez po žebříku – zatraceně, Allie, ty jsi zraněná?“ Klekla si na kraj mola, zatímco jsme pomalu připlouvali k žebříku.

„Je zraněná?“ ptala se okamžitě ta druhá sestra stojící vedle Liny. „Je to vážné? Dokážeš vylézt po žebříku?“

„Není to nic vážného, Anne,“ odpověděla Alessandra. „Opravdu.“

Chytl jsem se mohutného žebříku a dřevo tažené vahou lodi zaskřípělo. Rychle jsem kolem něj omotal lano a uvázal nás na prostřední klín, aby nás další vlny neodnesly nebo neurvaly celou konstrukci.

„Lina je zná? Ona chodí tajně ven?“ sykla Eva na Alessandru, když Gavin vypnul motor.

„Už to tak vypadá,“ odvětila Allie a cestou ke mně potlačila úsměv. „Má štěstí.“

Jako ohňostroj ve mně vzplanula jiskřička naděje. Možná měl Gavin pravdu, že Allie nemá ve zvyku porušovat pravidla, ale třeba je bude ochotná trochu ohnout.

Eva shodila ručníky na palubu, polohlasem poděkovala a mezi vlnami se vyškrábala na žebřík. Na plovací plošinu a sedačky vyšpláchla další vlna.

„Měla by sis pospíšet, než dorazí další,“ řekl Gavin Alessandra a já měl sto chutí mu jednu vrazit.

„Jasně. Děkuju, že jsi pro nás doplaval,“ usmála se na mě ve spěchu.

„Rádo se stalo.“ Než jsem jí stačil podat pomocnou ruku, už překonala sedačky a bez větší námahy přelezla na žebřík.

Před příchodem další vlny zdolala pár příček, ale pak se zamračeně otočila. „Krucí. Nevrátila jsem ti mikinu.“

„Máš dvě možnosti,“ zašklebil jsem se. „Buď si ji necháš, nebo si ji vezmeš na další společnou vyjížďku.“

„Odvážnej kluk,“ brblal si pod vousy Gavin.

Možná, ale do další vlny mi zbývalo tak deset vteřin.

„Já...“ Dvakrát za sebou otevřela a zavřela ústa. „Randění mám zakázané a jsem tu jenom na léto.“

„Už jsem slyšel,“ usmál jsem se od ucha k uchu. „A to se přes léto nesmíš s nikým ani kamarádit?“

Svraštila obočí. „To bych si musela promyslet. S lidmi moc nevycházím.“

„Pokud dojdeš k závěru, že to stojí za úvahu, Alessandro, stačí nechat vzkaz u Ellisových v kavárně.“ Aniž bych z ní spustil oči, natáhl jsem se ke klínu a odpoutal loď.

„Dobře,“ usmála se a já musel svému srdci připomenout, že nikdy nebudeme víc než kamarádi, pokud vůbec. „Přátelé mi říkají Allie.“

Jasně.

„Tak ahoj, Allie.“ Uvolnil jsem lano ze žebříku a Gavin nahodil motor.

Zavrtěla hlavou, jako by nemohla uvěřit, že právě projevila ochotu ohýbat pravidla, a vylezla na molo za sestrami.

Na konci toho léta se stala mojí nejlepší kamarádkou.

Na konci toho dalšího mě nenáviděla.

A já jí to nemohl mít za zlé.

KAPITOLA DRUHÁ

Allie

O patnáct měsíců později

Měla jsem rozostřené vidění a zvonilo mi v uších. Co se to stalo?

„Jsi v pořádku,“ ujišťovala mě Lina a přidržovala mi něco na hlavě, zatímco mi na tvář stékala nějaká tekutina. „Budeš v pořádku, Allie. Musíš vydržet. Je mi to strašně líto. Neměla jsem do té zatačky najet tak rychle.“

Když jsem pohlédla na sestru, v koutku oka mi sice tančily plameny, ale nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo. Štiplavý pach kouře a roztavené gumy mě při každém nádechu dráždil v plicích.

Lina se na mě usmívala. „Mám tě moc ráda, Allie. Je mi to strašně líto.“

Otevřela jsem ústa, chtěla jsem říct, že ji mám taky ráda, ale vtom mi tělem od hlavy až k patě projela prudká bolest a zmohla jsem se jen na zaúpění. Snažila jsem se pohnout, levá noha se posunula na travnatý okraj náspu a malinko stočila zbytek těla, ale pravá noha nereagovala. Kde to jsme? Na kraji silnice? Proč je mi taková zima?

„Poslouchej mě,“ poručila mi Lina, tentokrát poněkud ostřeji. Na okamžik se mi zatočil celý svět a pak jsem ji znovu spatřila, ale některá slova mi unikla, protože mi ustavičně

zvonilo v uších. Zatlačila mi na spánek. „Běž za svým srdcem a postarej se o to, co tu nechávám.“

Chystala se někam odjet? Proč by to dělala? Jak jsem se měla proboha postarat o Anne a o Evu? Potřebovaly ji, ne mě. Lina byla tou, k níž jsme všechny vzhlížely.

„Musíš žít.“ Lina si stáhla prsten – mámin prsten – a strčila mi ho do kapsy bílé sukně.

Bývala bílá. Teď na ní ulpívaly šedohnědé a červené skvrny.

Zdvihla mi ruce, abych si přidržela kus látky, který mi tiskla k hlavě. „Miluju tě. Nehýbej se. Pomoc je na cestě, jen tady počkej.“ Vstala, oprášila si lem modrých šatů a rozběhla se podél silnice. Přidala do sprintu a její dlouhé hnědé vlasy vlály za ní.

Zůstaň tady! Znělo mi jasně v hlavě, ale moje rty se nepohnuly.

Plameny šlehaly k noční obloze a olizovaly větve vyvráceného stromu, k němuž mířila.

Nebyl tam jenom strom... bylo tam také její auto. Nabourané do stromu, dveře u spolujezdce otevřené dokořán a ze zmačkané kapoty stoupaly plameny.

Nehoda. Vybouraly jsme se. Co to sakra dělá?

Ne! Snažila jsem se vykřiknout, ale nedokázala jsem vydat ani hlásku. Lina mezitím doběhla až k místu pro řidiče. Copak nevidí ty plameny?

Co v tom autě může být tak důležité?

Ach, bože! Kde jsou Anne a Eva?

Bum! Tvář mi ožehla tepelná vlna a rozzářila noc.

Auto vybuchlo.

KAPITOLA TŘETÍ

Allie

ReeseOnToe: OMG, ona je prostě nejlepší. Dnes večer ji uvidím tančit *Giselle* a nemůžu se dočkat!

0 deset let později

Chvilí jsem váhala nad výběrem ze svého oblíbeného playlistu. Dnes večer jsem si nemohla dovolit riskovat, a tak jsem sáhla po cvičných skladbách a telefon odložila na deku vedle sebe. Vzala jsem do ruky jehlu a nit a dala se do práce.

Bodni. Zatlač. Vytáhni. Bodni. Zatlač. Vytáhni.

Ve sluchátkách mi hrála *Giselle* Adolpha Adama. Tahle důvěrně známá skladba mě těsně před vystoupením zbavovala všech rušivých myšlenek. Včera večer jsem byla při diagonálních skocích během variace v prvním dějství o vteřinu pomalejší a to se nesmělo opakovat. Během přisívání spodní části punčochy k jedné z baletních špiček, které jsem si připravila na zahajovací večer, mě vedla svalová paměť.

Původně tu měla tančit Lina. Byla pro tuhle roli jako stvořená, jak mi moje matka během posledních tří měsíců nacvičování nevybíravě připomínala.

Bodni. Zatlač. Vytáhni. Stehovala jsem, jako bych tou nití dokázala uzavřít desetiletí starou ránu, která se nikdy pořádně nezahojila.

Zatracený kotník, dnes večer musí být všechno dokonalé.

Přijde máma a chyby budou to jediné, co si z toho představí zapamatuje. Třásla se mi ruka, jehla projela látkou a zasáhla mě do špičky u prstu. Ucítla jsem ostrou bolest a zaklela, instinktivně si strčila prst do pusy a pak si ho prohlédla. Kůže byla naštěstí jen propíchnutá, žádné větší poškození.

Všechno v mém životě vedlo k tomuto okamžiku. Každícká hodina strávená u tyče. Každícký zlomený nehet nebo prst u nohy, všechny ty měsíce rehabilitací po autonehodě, všechny ty záněty šlach, které se nikdy skutečně nezahojily. Pro *tuhle* roli, na *této* scéně a v *tomto* souboru jsem obětovala svoje tělo, svůj čas, svoje duševní zdraví a jakýkoli náznak normálního vztahu se ženou, po jejímž uznání jsem dnes večer tak prahla.

Obětovala jsem *jeho*. Důvěrně známá, svíravá bolest v rytmu srdce, mnohem bolestivější než bodnutí jehlou. Nebo on obětoval mě? Ruka se mi zarazila.

„Jsi v pořádku?“

Hudba přehlušila Evinu otázku, tak jsem si vytáhla sluchátko z ucha a ohlédla se. Moje nejmladší sestřička seděla na jediné židli, kterou jsem v šatně měla. Pohlédla na mě ostrýma hnědýma očima přes kosmetické zrcátko a odtáhla konturovací tužku.

„Allie?“ zdvihla obočí. Eva se svým trojúhelníkovým obličejem, jemnými rysy a kulatýma očima, které dokázaly s děsivou věrohodností předstírat nevinnost, sice vypadala jako cukroušek, ale když jí někdo ublížil... nebo když se třeba ocitla v nesnázích, dokázala z Rousseauovic sester zaútočit nejrychleji.

Připadalo mi příhodné, že se také nejvíc podobala naší matce – stejně jako ona měla ve zvyku zasadit první úder.

„Jsem v pohodě.“ Nasadila jsem nacvičený úsměv. Přemýšlet o mámě teď nepřipadalo v úvahu. Rozbušilo by se mi srdce, nemohla bych pořádně dýchat a stáhlo by se mi hrdlo...

Krucí. Protáhla jsem krk a polkla knedlík, který se mi tam vytvořil.

Tak je to správně. Nadechla jsem se nosem a vydechla ústy, abych ten knedlík uvolnila a potlačila zdvihající se vlnu nevolnosti, která se u mě dostavovala před každým představením. Dnes večer to byla spíš tsunami.

Eva v zrcadle přivřela oči. „Proč ti to nevěřím?“

Nemohla jsem jí přece zavdat důvod, aby se o mě bála, zvláště teď, před jejím prvním tanečním představením v tomto souboru. Věděla jsem nejméně o čtyřech dalších sesterských párech, které tančily ve stejných souborech po celých Spojených státech, ale v Metropolitním baletním souboru jsme byly jen my dvě.

Původně jsme měly být tři.

„Nic, s čím by sis měla dělat starosti.“ Opět jsem obrátila pozornost k botě, levé sluchátko jsem nechala odložené na měkké šedé dece vedle sebe, zatímco v pravém se orchestr pracoval k variaci. *Zatlač. Vytáhni.* Během soustředěného, systematického pohybu jehly s nití jsem si v hlavě přehrávala choreografii variace. Byla to jedna z mých nejoblíbenějších skladeb – ale to ještě neznamenalo, že by se mi na ni dobře tančilo.

Tady. To byl přesně ten moment, kdy mi včera večer při generálce přestal adrenalin přehlušovat bolest v kotníku a způsobil jemné zaváhání a ztrátu rytmu. Moc jsem tlačila na pilu, jenže tahle role to vyžadovala.

„Jak je na tom achilovka?“ zeptala se Eva, jako by mi dokázala číst myšlenky.

„V pohodě.“ Jakákoli jiná odpověď by znamenala, že se okamžitě rozběhne za Vasilijem. Ve jménu sesterské lásky, samozřejmě.

„Kecáš,“ ucedila, když se čím dál nervózněji hrabala ve své kosmetické kabelce. „Kde je?“

Vytáhni. S jedním sluchátkem v uchu se mi v hlavě mísila hudba, cinkání Eviných líčidel na stolku, šustění zateplovacích kalhot při sebemenším pohybu a hučení teplometu, který stál v rohu šatny a poskytoval mi ochranu před lednovým chladem, jenž byl v zákulisí budovy Metropolitní opery jako doma.

„Kde mám sakra svou rtěnku pro štěstí?“ zaječela ke stropu.

„Podívej se do moje kabelky.“

„Nelítošnou rudou nenosíš!“ To už hraničilo s vřískotem.

„Ne, ale ty ano.“ Otočila jsem se k ní. „A já tě mám ráda.“

Svěsila ramena. „Věděla jsi, že tu svou ztratím.“ Se zdviženým koutkem úst pustila kosmetickou kabelku a natáhla se pro moji.

„Věděla jsem, že tu svou ztratíš“, přikývla jsem.

„Díky.“ Očividně se jí ulevilo.

Na zárubeň dveří opatrně zaklepala Lacey se svou oblíbenou složkou v ruce a vytáhla mi z ucha i druhé sluchátko, takže jsem úplně přišla o hudbu.

„Třicet minut do nástupu“, oznámila. „A tvoje sestra je –“

„Je tady“, skočila jí do řeči Anne nakloněná do dveří se širokým, přirozeným úsměvem, který zdědila po našem otci, stejně jako oříškově hnědé oči a zlatohnědé kudrny, které si pomocí sponek upravovala do složitých účesů. Já s Evou jsme byly v tomto ohledu po matce, jež se pyšnila prameny tmavšími než nejsilnější espresso. Eva měla vlasy rovné jako dráty, zato moje vlny se daly zkrotit jen pomocí nekonečné řady kosmetických přípravků a pravidelnou návštěvou kadeřnických salónů. Anniny kudrny vždy vypadaly dokonale bez jakékoli námahy.

Tlak na hrudi okamžitě ustoupil a věnovala jsem jí široký úsměv. V naší rodině byla Anne palmou – během hurikánu se ohýbala, ale nikdy se nezlomila.

„Anne!“ Eva vyskočila ze židle a vrhla se naší starší sestře do náruče.

„Páni!“ smála se Anne a objímala ji. Na ruce se jí v ostrých světlech zatřpytil diamantový snubní prsten.

„Díky, Lacey. Máme ji tady“, řekla jsem a inspicientka s kývnutím odešla.

„Vypadáš skvěle!“ Anne se odtrhla od Evy a se zvlhlýma očima si ji znovu prohlédla. „Kostým ti padne jako ulitý. Nemohu se dočkat, až tě uvidím na pódiu.“

„Jsem jen řadová členka souboru,“ pokrčila rameny Eva a ustoupila stranou. „Skutečnou hvězdou je tady Alessandra. Že, Allie?“

„Jenom dnes večer.“ Zapošila jsem řadu stehů a pak si párkrát protáhla chodidlo, abych se ujistila, že to vydrží.

„V mých očích jsi hvězdou každý večer,“ řekla Anne, bez ohledu na své černé stylové šaty si ke mně klekla a opatrně, aby mi nerozmazala jevištní líčení, mě objala.

S jehlou schovanou mezi palcem a ukazovákem, abych ji nepíchla, jsem vklouzla do její náruče a pevně ji sevřela. „Jsem tak ráda, že jsi přišla.“

Anne vždycky uměla dát všechno do pořádku. Táta neustále na pracovních cestách? Žádný problém, Ann znala časový harmonogram. Máma někomu z nás spílala za oblečení? Anne se pokusila odvést pozornost. Byla ztělesněním vřelého objetí. Lina se z nás čtyř narodila jako první, ale auru nejstarší sestry měla kolem sebe Anne.

„Já taky,“ zašeptala a pak se trochu odtáhla, aby mě pochválila jako předtím Evu. „Krásná, jako vždycky. Zvládneš to skvěle.“

„Doufám, že to v jejích očích bude dokonalé,“ odvětila jsem, když si přisedla za mnou na deku.

„Jako bys dokázala dělat něco jinak než *dokonale*,“ zavrčela Eva.

Anne na ni vrhla káravý pohled, ale pak si všimla, že když jsem si stáhla pravou nohu do klína, lehce jsem sebou cukla. „Bolí tě něco?“

To by nebyla Anne, aby jí to uniklo.

„Jsem –,“ začala jsem.

„Neopovažuj se mi tvrdit, že jsi v pořádku,“ varovala mě s pohledem upřeným na můj kotník.

„Včera si nechala píchnout kortizon,“ prohodila ledabyle Eva, která se naklonila k zrcadlu, aby si zkontrolovala oční linky.

Anne zdvihla obočí. „Víš o tom Kenna?“

„Jako moje nejlepší přítelkyně, nebo lékařka souboru? Protože v obou případech zní odpověď ano,“ oponovala jsem. „A tobě, Evo, je pětadvacet.“ Nacpala jsem punčochu do druhé špičky a začala ji přišívat. „Už je na čase, abys na mě přestala žalovat, nemyslíš?“

„Už je na čase, aby sis trochu odpočinula,“ pokárala mě Anne.

„Zítřa,“ odpověděla jsem a zrychlila šití.

Zítřa se změní program, *Giselle* vystřídá *Romeo a Julie*, v němž tančí Eva jako řadová členka souboru, zatímco já si dám příštích pár týdnů oficiálně pohov, alespoň co se vystupování týče. Den nebo dva si odpočinu, jak navrhla Kenna, a pak to zkusím s Isaacem.

„Vždycky všechno odkládáš na zítřek,“ povzdechla si Anne. „Kdyby máma zjistila, že tancuješ zraněná...“

„Od koho si myslíš, že jsme se to naučily?“ vtipkovala Eva.

Usmála jsem se. Měla pravdu. Jít přes bolest byla první lekce, kterou nás máma naučila, na jevišti i v životě. Bohužel z nás vychovala nejen profesionální tanečnice, ale taky profesionální lhářky. „Jsem v pohodě. Mám za sebou několik náročných týdnů nacvičování, vystupování a práce s Isaacem.“

„S Isaacem?“ Anne pohlédla na Evu, zatímco jsem přejížděla prsty po lesklé jizvě na achilovce.

V hlavě se mi rozezněl zvuk třístícího se skla, ale utnula jsem tu vzpomínku dřív, než ve mně mohla zakořenit. *Dnes večer* na to nesmím myslet. Dnes večer budu tančit pro mámu, protože Lina tu šanci nikdy nedostala.

„Isaac Burdan,“ odpověděla Eva.

„Aha, ten nový Balanchine,“ řekla Anne, vstala a oprášila si kolena. „Nedívej se tak na mě, Evo. To, že netancuju, ještě neznamená, že nejsem v obraze. Umím číst.“

Anne uměla víc než jen číst. Organizovala většinu představení souboru, včetně celého Haven Cove Classic – který se díky

naší matce stal jednou z nejprestižnějších letních soutěží pro kategorii do dvaceti let.

„To jsem nikdy netvrdila.“ Eva zdvihla paže do vzduchu, jako kdyby ji někdo zatýkal. „Jen mě překvapilo, že čteš o Isaacovi jako o novém Balanchinovi.“

„Neříkej to před ním,“ usmála jsem se, dokončila posledních pár stehů a započala. „Jeho ego se už nevejde do budovy.“ Protáhla jsem nohu a napnula špičku, abych zjistila, jestli stehy vydrží. Postavila jsem se, až když jsem si byla naprosto jistá, že jsem to ušila dobře.

„Četla jsi, že s ním Allie spolupracovala na baletní choreografii?“ vypískla zlomyslně Eva.

„Vážně?“ Anne se ke mně otočila se zdviženým obočím.

„O nic nejde. Možná. Před *Louskáčkem* byl na stáži, ale bylo to spíš tak, že on vymýšlel choreografii a já mu ukazovala, co by mohlo fungovat a co ne.“ Vzpomínka na dlouhé večery ve studiu a rána v jeho posteli mě přiměla k úsměvu. Nebyl tím Pravým – ta loď už dávno odplula, ale rozhodně byl v tu chvíli k mání, což mi vyhovovalo.

„Ale to je ohromné!“ Annin obličej rozzářil úsměv, který by dokázal zásobit energií celou divadelní budovu. „Baletní představení jen pro tebe...“

„Uvidíme.“ Držela jsem svůj úsměv na uzdě, stejně jako svá očekávání, co se Isaaca týče, a sáhla jsem po kostýmu pro první výstup.

Dotkla jsem se ametystového prstenu v pravé kapse, rozeplula si obnošenou černou mikinu s roztrženými rukávy a přehodila ji přes opěradlo židle. Pak jsem se vysoukala ze zahřívacích termo kalhot a oblékla si kostým.

„Ten zip ti závidím,“ zamumlala Eva, když mi ho Anne zapínala. „Řadové tanečnice se musí spokojit se zapínáním na háčky.“

Zdvihla jsem účes, aby se mi vlasy nedostaly do zipu, a Eviiny trucovité poznámky se mi podařilo přejít.

„Jsem si jistá, že příští rok už budeš mít zip,“ ujistila ji Anne a poplácala mě po zádech na znamení, že kostým je zapnutý. „Máma byla nadšená, že dnes večer budete na scéně obě.“

Další vlna nevolnosti. Zeleninová polévka, kterou jsem do sebe před hodinou nasoukala, hrozila návratem.

„Sedí v rodinné lóži?“ Bezpochyby s Anniným manželem. Stáhla jsem deku z podlahy a hodila ji na tašku.

„S Finnem a Eloise.“ Když jsem se párkrát postavila na špičky, abych otestovala boty a klenbu, Anne mě pozorně sledovala.

„Myslela jsem, že Eloise učí na Akademii Vaganové.“ Procvičovala jsem si jednotlivé figury, když vtom mi achilovkou znovu projela varovná bolest.

„Právě odešla do důchodu. Začínám chápat, proč jsi dostala náhradnici,“ zašeptala Anne a svraštila obočí. „Tu achilovku máš hrozně napjatou a –“

„Až spustí hudba, všechno bude v pořádku,“ skočila jsem jí šeptem do řeči a sklouzla pohledem k Evě, která právě vycházela na chodbu. „Kdyby šlo o kteroukoli jinou roli, měla bych pochybnosti, ale *Giselle*...“

Anne mi pohlédla do očí, pak rychle zamrkala, stiskla rty mezi zuby a přikývla.

„Můžeme už jít?“ prohodila Eva přes rameno, zatímco tanečníci procházeli kolem otevřených dveří a mířili k jevišti.

„Jasně,“ vykouznila jsem na tváři falešný úsměv a přikývla.

Anne se mi zahákla za paži a mluvila potichu. „Dovoluješ jí, aby se převlékala v tvé šatně? Neměla by být s ostatními členkami souboru? Aby navázala přátelské vztahy a tak?“

„Za všemi těmi nabubřelými slovy se skrývá nervozita. Pro všechny kromě mě je tu nová.“ V souboru Metropolitního baletu jsem začala tančit v osmnácti. Než jsem sfoukla na dortu pětadvacet svíček, vypracovala jsem se z elévky na hlavní tanečnici, ale Evu pozvali na konkurz až po tom, co strávila několik let v Bostonu a v Houstonu. Nahoru se dostávala složitě. „Jen se jí to pokouším trochu usnadnit.“

„Zajistila jsi jí pozvánku na konkurz a souhlasila s tou směšnou aplikací Seconds, kterou tak miluje,“ odvětila Anne a jemně mi stiskla ruku. „Myslím, že jsi jí to víc než jen usnadnila.“

Vyšly jsme na chodbu a spatřily Evu s Vasilijem Kozlovem, uměleckým ředitelem Metropolitního baletního souboru. Sevřela se mi hrud'. Naše kariéry byly doslova v jeho rukou. Stříbrné vlasy měl jako vždy úhledně zastřižené, trojdílný pánský oblek dokonale vyžehlený. Těžko uvěřit, že ten vysoký muž s těkavými modrými očima už běhá po světě čtyřiašedesát let, stejně jako moje matka.

V mém věku byli oba členy právě tohoto souboru, ale Vasilij se nakonec začal věnovat choreografii a oženil se s naší výkonovou ředitelkou, zatímco máma na vrcholu kariéry neochotně odešla, aby se stala matkou a později učitelkou.

„Tady ji máme,“ usmál se Vasilij a věnoval mi letmý polibek na hřbet ruky, což dělal před každým představením. „Jsi připravená nás ohromit, Alessandro?“

„Udělám, co je v mých silách, abyste na mě byli hrdí.“ Při těch slovech se mi zvedal žaludek.

Seber se. Nemůžeš se přece před Vasilijem pozvracet. Od té doby, co otec zemřel, mi ho svým způsobem nahrazoval.

„Dnes večer bude tančit pro naši matku,“ dodala Eva.

„Sophie je tady?“ Zastavil se pohledem na Anne a svraští čelo, jako by se ji snažil zařadit. „Nikdy tu svou exkluzivní školičku neopouští, kromě soutěže Classic. Bude –“

„Budu ji od vás pozdravovat. Spolehněte se,“ skočila mu do řeči Anne, než se stačil zeptat, jestli ji může vidět, a my bychom museli hledat nějakou výmluvu.

„Ach,“ zamračil se. „Vy jste Annelli, že ano? Ta dcera, která netančí?“

„Kromě toho pořádá vystoupení souboru, včetně Classicu.“ Okamžitě jsem vystoupila na Anninu obranu, i když jsem věděla, že to Vasilij nemyslel zle. Měl nepříjemný zlozvyk vnímat jen lidi ze svého okruhu.

„Ano, to jsem já,“ odvětila Anne s nacvičeným úsměvem a pak mě s Evou sjela pohledem. „S vámi dvěma se uvidím po představení. Musíme si spolu promluvit o letních prázdninách v domě u moře.“

„Nemůžu–,“ spustila Eva.

„Můžeš a *musíš*.“ probodla naši mladší sestru pohledem, který naznačoval, že půjde o byznys. „Nepřijdeme o dům jenom proto, že si odmítáš vzít dovolenou.“ Pak pohlédla na mě těma oříškově hnědýma očima. „A to samé platí pro tebe. Uvidíme se později.“

Beze slova odešla – doslova zmizela v oceánu tanečníků v kostýmech.

„Jde o ten dům v Haven Cove?“ zeptal se mě Vasilij, když jsme zamířili k jevišti. Tanečníci mu ustupovali z cesty, obtékali ho jako balvan v potoce.

„Loni v létě máma vložila dům do svěreneckého fondu a stanovila si směšnou podmínku. Pokud v něm každý rok nedokážeme všechny tři společně strávit nějakou dobu, musíme ho prodat,“ odvětila Eva, než jsem stačila otevřít pusu.

„To mi k Sophii nesedí,“ zamrkal Vasilij. „Ten dům nenáviděla, nejen proto, že ji tam váš otec nutil trávit každé léto. Tolik promeškaných intenzivních tréninků, ale alespoň díky tomu vnikla soutěž Classic.“ Pohlédl na rolexky. „A, Alessandro, mluvil jsem s Isaacem. Příští týden se chce sejít kvůli zařazení nového baletu s choreografií, kterou vytvořil na podzimní sezonu.“

Srdce mi poskočilo. „*Equinox*?“

„Tak jste to nazvali? Rovnodennost?“ Zatvářil se pobaveně. „Půvabné.“ Nespokojeně mlaskl na jednu mladičkou baletku, která se řítila chodbou, a pokáraná tanečnice okamžitě zpomalila.

„Pokud chceš něco z toho vidět, najdu si na tebe čas,“ slíbila jsem a snažila se skrýt nadšení v hlase. Vasilij oceňoval především dekorum.

„To bych byl moc rád,“ přikývl ve chvíli, kdy se chodba rozdvjovala a přístupové cesty vedly každá na opačnou stranu jeviště. „Ať na tebe mohu být hrdý, Alessandro. A na tebe taky, Eve. Ach, Maxime, tady jsi.“ Zamířil chodbou za svým protivným synem, choreografem, který vypadal přesně jako Vasilij na třicet let starých fotografiích.

„Jsem *Eva*,“ ucedila moje mladší sestra, jakmile zmizel z dohledu. „Já jsem pro něj vzduch, ale z tebe je úplně nadšený.“ Objala mě kolem pasu.

„Díky.“ Opřela jsem si spánek o její hlavu. „Příští sezonu už bude tvoje jméno určitě znát. Záříš nejvíc ze všech tanečnic v souboru, všimne si tě.“ Léta tvrdé disciplíny byly to jediné, co mi bránilo vykřiknout radostí. Pokud se nám podaří zařadit *Equinox* na podzimní program, získám roli napsanou jen pro mě.

Vešly jsme do přívětivé temnoty zákulisí – náš rituál před každým vystoupením – a mýjely desítky tanečníků a několik kulisáků. S každým krokem jsem se cítila o rok mladší. Když jsme došly na kraj opony, kde nás od davu dělilo jen pár drahocenných centimetrů světla, bylo mi zase šest a nakukovala jsem, jestli neuvidím mámu a tátu v obecenstvu.

Až na to, že místo čtyř jsme tu byly jen dvě.

„Vidím ji,“ zašeptala Eva s využitím těch několika centimetrů, o které mě převyšovala.

„Já taky.“ Začaly mě pálit dlaně a při pohledu do rodinné lóže se mi rozbušilo srdce – pravé mezipatro, lóže číslo sedm. Okamžitě jsem spatřila mámu a její nejlepší kamarádku Eloise.

Zatraceně. Už byla v ráži.

Legendární Sophie Langevin-Rousseauová, šlechtična Metropolitního baletního souboru, navenek působila jako vysoce sofistikovaná a elegantní dáma, ale já viděla soudek prachu se zapálenou roznětkou. Seděla tam s rovnými zády a zdviženou bradou, tmavé vlasy se stříbrnými prameny měla upravené do dokonalého francouzského drdolu, ale její pěstěné nehty

netrpělivě bubnující na zábradlí při pohledu do orchestřiště ji prozrazovaly. Nebyla obyčejný divák, lovila nedokonalosti. Při pohledu na flétnistu, který přiběhl na poslední chvíli, nespokojeně našpulila své dokonale nalíčené rty.

Do lóže dorazila Anne, posadila se vedle svého manžela v pruhovaném obleku a přísahala bych, že před otevřením programu vrhla pohled naším směrem.

„Eloise vypadá dobře,“ zašeptala Eva. „Stejně jako muži, které si s sebou přivedla.“

„Eloise měla vždy vytríbený vkus,“ uznala jsem, a když se Eva vzdálila, zanechávajíc mě u opony samotnou, chladný vzduch mi naježil chloupky vzadu na krku.

Snažila jsem se to nutkání potlačit, ale bylo silnější než já – jako vždycky –, a tak jsem sjela pohledem do poslední řady v přízemí. Sedadlo uprostřed, jak stanovuje moje smlouva, zůstalo neobsazené. Píchlo mě u srdce, stejně jako každý večer v tomto týdnu.

Tu variaci jsem dokázala zatančit zcela bezchybně jenom tenkrát, když byl...

Přestaň.

Už jednou jsem to dala – tančila jsem dokonale – a dnes večer to zopakuju. Odtrhla jsem zrak od prázdného sedadla a zamířila zpátky na své místo do zákulisí.

O pár minut později se zvedla opona, spustila hudba a já sledovala, jak nastupuje Everett coby Hilarion a pak Daniel jako Albrecht. Z obou vyzařovala dokonalost, jaká je na naší úrovni nezbytná.

V okamžiku, kdy jsem za potlesku publika vstoupila na pódium, mi tělo zaplavil adrenalin a potlačil všechny případné protesty mého kotníku. Světla a hudba pohltily každou moji myšlenku, zbavily mě bolesti, strachu, a dokonce i ocelové tíhy mámina pohledu. Netančila jsem Giselle, *byla* jsem Giselle.

Po dvaceti minutách na pódium začal adrenalin opadávat, kdykoli jsem se postavila na špičku, vystřelila mi bolest do

lýtka a všimla jsem si, že Eva při letmém pohledu do rodinné lóže malinko zaváhala. Byla to jen drobná chybička, ale matka ji za to určitě bude plísnit po zbytek večera. Když jsem se otočila zády k divákům, věnovala jsem jí povzbudivý úsměv, ale ani několik vrstev make-upu nedokázalo zakrýt, jak se červenala.

Hudba dospěla k mé variaci, zhluboka jsem se nadechla, zdvihla paži v gestu určeném jediné matce, na které mi v tu chvíli záleželo – té na pódiu – a pak svému rádoby milenci Albrechtovi.

A pak jsem začala tančit.

Zdvihla jsem se na špičce do první arabesky a do pravého kotníku mi vystřelila bolest. *Kruci*. Začala jsem zuby, aby se můj úsměv ani nezachvěl.

Bolest po pár vteřinách polevila a tu arabesku jsem vystříhla dokonale. Na ničem jiném teď nezáleželo. Jak jsem se pohybovala po pódiu, situace se vrátila do normálu, dokud jsem nezopakovala arabesku. Bolest vzplála jako plamen zapalovače. Znovu a znovu se rozhořívala a ustupovala, s pokračující variací byla čím dál větší a silnější a každický okamžik testoval hranici mého úsměvu, moji toleranci bolesti.

Anne měla pravdu. Měla jsem náhradnici. Ale dnes večer jsem netančila jen kvůli sobě. Dnes večer jsem tančila pro Linu. Tančila jsem pro mámu.

Jenom dnes večer, slibovala jsem své achilovce. Zítra si mohu odpočinout. Pokud to dnes večer zvládnou, pro další představení předám roli své náhradnici. Nesmím zaváhat, před ní nemůžu.

Po řadě otoček se můj úsměv proměnil v grimasu a Eva, která seděla mezi ostatními venkovskými dívkami, malinko vyvalila oči. Odtrhla jsem od ní zrak a obrátila pozornost k obecenstvu, přešla jsem k řadě diagonálních skoků na levé noze a dala pravému kotníku dostatečný oddech, aby drásající bolest ustoupila na snesitelnou úroveň.

Pak už jsem musela přežít jen piqué otočky.

Hudba se změnila a mě čekala řada dvaceti otoček kolem celého pódia.

V pěti minutách se dá zvládnout úplně všechno. Bleskl mi hlavou jeho hlas. Bez pozvání.

Tohle zabere jen patnáct vteřin. Zvládnu to.

Obličeje diváků se mi při otočce na špičkách rozmazaly, zabodla jsem pohled na zvolené místo, abych udržela rovnováhu, a plameny bolesti mi začaly olizovat lýtko, prostupovaly mě s tak sžíravou naléhavostí, až jsem se kousla do rtu... a pokračovala dál. Po jedenácté otočce jsem se dostala na levou stranu pódia a pohlédla na prázdné místo v zadní řadě, jediné místo v celém divadle, které mě dokázalo ukotvit.

Dvanáctá otočka. Zahlédla jsem, jak si na to místo sedá nějaký muž, malinko jsem zavravorala a zatajil se mi dech. To není možné. Lístek na tohle místo si mohl koupit jen jediný člověk a za těch deset let to ani jednou neudělal.

Třináctá otočka. Další pohled do obecenstva. Sedadlo bylo prázdné. Bolest si pohrává s mou myslí.

Čtrnáctá otočka. Nebo jsem opravdu zahlédla ty pískově hnědé vlasy, rozčuchané větrem a zalité sluncem?

Patnáctá otočka. Při vzpomínce na jeho oči zelené jako mořská hlubina a ten dolíček na levé tváři, když se usmál, jsem ucítila spalující bolest v kotníku. Je tady?

Šestnáctá otočka. To sedadlo bylo *prázdné*. Bylo prázdné celých těch deset let a bude prázdné tak dlouho, dokud na tom budu v souboru trvat, stejně jako ona hluboká díra v mé hruď, kde kdysi bývalo srdce, až do té noci, kdy se roztránilo sklo, zkroutil ocel a můj kotník... *soustřed' se!*

Osmnáctá otočka. Stala jsem se ztělesněním bolesti. Když jsem se chystala na poslední dvě otočky, můj kotník křičel o pomoc, šlacha se napnula za svoje hranice.

V tichu mezi posledními staccato údery orchestru jsem to zaslechla. Jako lusknutí prstů pod vodou.

Klesla jsem na pravé koleno, poslední pozice této variace, a vztáhla ruku ke své jevištní matce.

Dokázala jsem to, Lino. Dokázala jsem to.

Za strhujícího potlesku diváků jsem se pokusila vstát, ale gravitace mě vrhla zpět k zemi. Dlaně dopadly na naleštěnou podlahu pódia a někde vpravo za sebou jsem zaslechla, jak Eva zalapala po dechu.

Vteřinu či dvě mi trvalo, než jsem pochopila.

Moje noha.

Nereagovala. Skoro jako by patřila někomu jinému.

Hluboko ve mně propukl hrůzostrašný, ničující výbuch zoufalství, šířil se žílymi jako kyselina, spaloval celou mou bytost a nakonec se mi z hrdla vydral výkřik, který vyrazil dech všem přítomným v sále.

Moje kariéra skončila.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Hudson

NYFouette92: Viděl vůbec někdo Alessandru Rousseauvou od toho pádu? Nemyslím na starých záběrech. Vsadím se, že má vážnější zranění, než tvrdí RousseauSisters4.

O čtyři měsíce později Na pobřeží Cape Cod, Massachusetts

„Přestaň!“ zařval jsem, abych přehlušil dunění rozbouřeného Atlantiku a neutuchající vrískot čtyřicátníka, kterému jsem se snažil zachránit život.

Vřískot nebyl to nehorší.

Nejvíc mi lezlo na nervy, jak se mě snažil utopit.

Ten chlap se mě držel za ramena, dělal si ze mě něco jako svůj osobní plovák a já už zas polykal andělíčky.

Tak to by stačilo. Vymanil jsem se z jeho sevření, pár tempy zamířil k hladině, abych se pořádně nadechl, a pak si toho zdivočelého chlapa otočil zády k sobě.

„Nech toho, nebo nás oba utopíš!“

„Nechci umřít!“ zaječel.

„Nepovídej, já taky ne!“ Znehybnil jsem mu paže a po očku sledoval jeho psa – fenku zlatého retrívra. Plaval z posledních sil poblíž převrácené lodě, která byla nebezpečně blízko. Podle

volání na tísňovou linku byli ve vodě už víc jak pětáctýřicet minut a ta fenka už sotva dokázala udržet hlavu nad hladinou. „Zůstaň v klidu a dostanu tě ke koši. Pak se vrátím pro tvého psa.“

„Na psa se vyser!“ Zaryl mi nehty do paže, snažil se vyprostit z mého sevření.

Vteřinku jsem zvažoval, v jakém pořadí chci ty dva zachránit. Pes si u mě očividně získal větší sympatie.

„Dostáváš se příliš blízko vraku a nám dochází palivo,“ řekl Ortiz do vysílačky, ale neměl jsem volnou ruku, abych mohl stisknout tlačítko a pilotovi, který se vznášel vlevo ode mě, odpovědět.

Místo toho jsem nás dostal dál od potápějící se lodi – asi šest a půl metru dlouhého vlečného člunu na vodní lyžování – do zvířené vody pod vrtulníkem. Voda nám stříkala do tváří a o to víc se ten chlap cukal. Podařilo se mu uvolnit jednu ruku a vrazit mi loktem přímo do brady.

Bolest jsem téměř nevnímal, ale věděl jsem, že se dostaví později. „Vlez do toho zatracenýho koše!“

Doslova se tam po mně vyškrábal. Odstrčil jsem se nohama od zdviže a signalizoval Beachmanovi, že může koš vyvednout.

„Rozumím,“ odpověděl přes vysílačku od navijáku Beachman. „Vytahuju.“

Koš se vznesl z vln do výšky a já zamířil zpátky k lodi.

„Kam to sakra plaveš, Ellisi?“ nadával mi do sluchátka Ortiz, který se na mě nepochybně mračil z kokpitu.

„Pro toho psa.“ Stiskl jsem komunikační tlačítko a rychle zamířil k převrácené lodi. Na naleštěném trupu se odrážely ranní paprsky – loď byla zjevně úplně nová.

Byl jsem si celkem jistý, že Ortiz do vysílačky zavrčel: „No jasně.“

„Vážně mi chceš říct, že toho psa *nemám* zachraňovat?“ Pustil jsem tlačítko a plaval dál.

„Pohni. Máme palivo tak na deset minut.“ Tísňové volání nás zastihlo na hlídkovém letu. Jinak bychom se tu mohli vznášet klidně několik hodin.

Probojovával jsem se vlnami na místo, kde se pes marně snažil vylézt zpátky na potápějící se loď, a v tichosti zaklel. Fenska se nacházela příliš blízko lodi. Sešpulil jsem rty a zapískal. Pes nastražil uši, ale vtom ho pohltila velká vlna.

Kurva!

„Neopovažuj se–“ varoval mě Ortiz, ale já už měl nasazený šnorchl.

Ponořil jsem se pod hladinu a doplaval nebezpečně blízko k naklánějící se lodi. Chňapnul jsem psa za obojek, přitáhl si jeho překvapivě malé tělíčko k sobě a vyplaval na sluneční světlo. Buď jsem se zmýlil v rase, nebo to bylo ještě štěně.

Jakmile jsme se dostali na vzduch, pes se okamžitě nadechl, což bylo dobře, protože na resuscitaci psů jsem vážně neměl žádný výcvik. Přitáhl jsem si ho k hrudi, vyplivl šnorchl a co nejrychleji plaval pryč od té zpropadené lodi, která neměla v tomhle zatraceném zálivu vůbec co dělat. „Dobrá práce,“ řekl jsem.

„Pasažér zajištěn,“ oznámil Beachman do vysílačky. „Posílám koš, Ellisi.“

„Rozumím.“ Když jsem doplaval na rotorem zvířenou hladinu, pes se vůbec necukal a dýchal nezvykle pomalu. Podchlazení. Květen tu nebyl k plavcům zrovna přívětivý. „Už tam budeme. Hodná holka,“ pohladil jsem psa gumovou rukavicí.

Když spustili koš, nejdřív jsem naložil ji a pak jsem vylezl za ní tak elegantně, jak jen to chlap s ploutvemi dokáže. Jakmile jsem ji pevně držel na klíně, zapnul jsem vysílačku. „Pasažér zajištěn. Můžete nás vytáhnout.“

„Rozumím. Vytáhněte koš,“ odpověděl Beachman. O vteřinu později se nám naskytl exkluzivní pohled na převrženou loď, kterou právě pozorl oceán. Za posledních deset let jsem viděl nejméně stovku podobných výjevů.

„Jsem rád, že jsi tam nezůstala,“ řekl jsem, i když mi bylo jasné, že mě to štěně přes hluk vrtulníku neslyší.

Beachman nás vytáhl, a když uviděl psa, na chvíli přestal žvýkat a pod helmou se zešíroka usmál. „Všichni pasažéři na palubě.“

„Rozumím. Vracíme se na základnu,“ odpověděl pilot Ortiz.

„Včetně psa,“ přikývl jsem, pak se posadil a přezul se do něčeho praktičtějšího – do svých bot. Beachman mezitím štěně zabalil do deky. Teď když už jsme nebyli ve vodě, se dala posoudit velikost jeho tlapek. Bylo mu tak sedm, možná osm měsíců. Rychle mi ten zmáčený raneček podal, aby se mohl věnovat jeho páníčkoví, který zíral z okna zastřeným pohledem. Takový jsem za svou kariéru viděl už nesčetněkrát.

„Stanice Cape Cod, tady echo šest osm,“ řekl do sdíleného kanálu Ortiz. „Vezeme jednoho pasažéra, který potřebuje lékařské ošetření. Podezření na hypotermii.“

Když dispečink odpovídal, tiskl jsem štěně k tělu. Oční víčka se mu zavírala, i když jsem se ho snažil masírovat, abych udržel cirkulaci krve.

Let na základnu do Cape Cod trval sedmadvacet minut a fenka k mé úlevě po přistání stále dýchala. Zatímco pilot vypínal motor, vytáhli jsme s Beachmanem toho chlapa z vrtulníku a zamířili po letištní ploše k čekající sanitce. „Vypadá tak na sedm měsíců,“ snažil jsem se překřičet slábnoucí hluk zpomalujících rotorů, když jsme se dostali dostatečně daleko od stroje.

„Asi tak nějak,“ řekl ten chlap a přetáhl si kraj deky přes neovně zelené polo triko. „Už si nepamatuju.“

„Jak se jmenuje?“ Když jsme se blížili k lékařskému týmu – a našemu velícímu důstojníkovi – snažil jsem se ho lépe uchopit. Kapitán Hewitt se většinou tvářil mírně otráveně, ale dnes vypadal vyložené *nasraně*.

„Sadie,“ zamumlal chlap. „Pojmenovala ho moje bejvalka.“ Pohlédl mi do očí. „Existuje šance, že bychom zachránili tu loď?“

To jako vážně?

„Ne, už se potopila,“ odpověděl za mě Beachman a informoval zdravotníka o pacientovi. „Ne nadarmo se tomuhle místu říká hřbitov Atlantiku.“

„Riskoval jste životy posádky kvůli psovi?“ zeptal se mě kapitán Hewitt, svařtil husté stříbrné obočí a složil paže na dokonale vyžehlené uniformě.

Bezpochyby mě čekala další přednáška na téma mojí nezodpovědnosti, ale už dávno jsem pochopil, že je mnohem lepší riskovat vlastní život a vrátit se s přeživším než se o to ani nepokusit.

„Posádka nebyla v žádném nebezpečí. Zvládli jsme to s předstihem pěti minut,“ odpověděl jsem a předal Sadie zdravotníkovi. Když jsem si všiml, že toho chlapa jeho pes vůbec nezajímá, vzplál ve mně ukrutný hněv. „Potřebuje veterináře.“

Zdravotník přikývl.

„Utekla jsi hrobníkovi z lopaty, děvče,“ řekl Beachman, který nás míjel, a podrbl ji na hlavě. „Nebo spíš uplavala.“

Kapitán Hewitt se snažil přervat rotory. „Jak je možné, že mi vždycky na stole přistane vaše jméno, poddůstojníku Ellisi?“

„Asi jsem vždycky ve správnou chvíli na správném místě,“ pokrčil jsem rameny. To bylo moje největší požehnání a zároveň největší prokletí.

„Ten chlap má z prdele štěstí.“ Beachman mi zaklepal na helmu. Na základnu v Cape Cod nás s Erikem převeleli zhruba před třemi lety a od té doby se tenhle Kalifornian stal mým nejlepším přespolním kámošem.

Kapitán Hewitt protočil panenky. „Běžte se usušit. Za čtyřicet hodin vás tu chci mít zpátky.“

Super! Celý den volna, než nám začne další šichta. „Ano, pane.“

„Razíš někam dneska večer?“ zeptal se Beachman, když jsme mířili k hangáru. Strčil si helmu pod paži a rukou si projel hnědé kudrny střižené na krátko. „Pro případ, že bys zapomněl, Jessičina sestra hoří nedočkavostí tě poznat.“

„Popřemýšlím o tom.“ A vážně jsem chtěl, dokud jsem neotevřel šatní skříňku a neuviděl esemesku od Caroline.

O dvě hodiny později a po převlečení jsem se dvěma taškami plnými potravin vešel odemčenými postranními dveřmi do kuchyně mých rodičů – pardon – mé sestry Caroline. Před pěti lety koupila dům i s kavárnou od rodičů, kteří se odstěhovali do vnitrozemí, ale já jsem si pořád nějak nemohl zvyknout, že už jim nepatří.

„Jsem tady!“ Snažil jsem se překřičet vážnou hudbu, která se linula z horního patra, a odložil tašky a klíče na kuchyňský ostrůvek.

Od dob mého studia na střední, kdy byla máma posedlá jablky, se kuchyně nijak zvlášť nezměnila. Jablka byla na tapetách, jablka byla na záclonách a i úchytky na zásuvkách byly ve tvaru malých červených jableček. Caroline vždycky říkala, že to předělá, ale nikdy na to nedošlo. Tohle místo bylo zamrzlé v čase a můj návrat před třemi lety mi připadal jako anachronismus. Nic nebylo správně.

„Děkuju!“ Caroline přispěchala do kuchyně a cestou si sponkami připínala blondaté vlasy za uši. „Tebe nám poslalo samotné nebe, Hudson.“ Vlepila mi polibek na tvář a do kalhot si zastrčila bílou knoflíkovou blůzku s vyšitým nápisem ELLISOVI.

„Nemáš ponětí, kde může být?“ Upravil jsem si kšiltovku a snažil se zamaskovat naštvání. O sobotách se vydělávalo nejvíc a Gavin to zatraceně dobře věděl. Jenom blbec by ji v tom nechal samotnou.

„Nejspíš dospává noc,“ pokrčila rameny a natáhla se po kabelce pověšené u dveří. „Víš, jaký je.“

„Aha.“ Bohužel jsem ho znal až moc dobře, a proto mě její ranní esemeska vůbec nepřekvapila. Bylo na něj spolehnoutí asi jako na jednovrstvý toaletní papír. Když se vypařil, většinou ty jeho sračky schytl někdo jiný a už to vůbec nebylo vtipné.

„Pokud se objeví, dej mi vědět. Musím v pět odejít.“ Pohlédla na hodiny; obě ručičky ukazovaly ke dvanáctce. „Dokážeš zvládnout pět hodin? Ona... má zase tu svou náladičku.“

„Je jí deset.“ Lustr se třemi žárovkami, zavěšený nad kuchyňským ostrůvkem, se zatřásl a hudba ustala.

„Říká jediný člověk, kterého má moje dcera v oblíbě. Vsadím se, že právě zmerčila na příjezdové cestě tvoje auto, protože ta hudba tu řve už celé dvě hodiny.“ Caroline si přehodila kabelku přes rameno. „Určitě mě považuje za nepřítele číslo jedna.“

„Možná by pomohlo, kdybys ji přihlásila k Madeline.“ Výběr hudby naznačoval, že se nejspíš pohádaly kvůli taneční škole.

„A pak bych jen sledovala, jak se moje dítě mění v jednu z těch rozmazlených primadon?“ ušklíbla se. Na schodech za mnou se ozvaly tiché kroky, ale pak se odmlčely. „V žádném případě. Stačí, když to tady ty nanicovaté Rousseauovic holky každý srpen proměňují na cirkus, místní holky si pak dělají naděje, že by ty cvičené opice, které jim berou jakoukoli šanci získat stipendium na té stupidní škole, mohly porazit, a to je prostě...“ Narovнала se. „Prostě ne.“

A je to tu zase.

„Juniper by mohla být vážně dobrá. Ale pokud jí nedáš šanci, nikdy to nezjistíš.“ Rýpnutí do nejslavnějších rekreantů našeho městečka jsem jako vždy přešel bez povšimnutí, ale když jsem strčil ruce do předních kapes u džínů, ucítil jsem tlak na hrudníku. V srpnu se pravidelně vracela jen jedna z Rousseauovic holek – Anne. Eva ani Allie nikdy nepřijížděly, což bylo jediné dobře. Zaslechl jsem vrznutí na schodech, určitě to byl ten třetí, který mě v dětství vždycky prozradil. „Nikdy sis na všechny ty prachy, které ty baleríny do Haven Cove přinášejí, nestěžovala.“

Tlak se proměnil ve svíravou bolest. Jak je sakra možné, že mi i po deseti letech takhle chybí? Její oči barvy whiskey. Její smích, jak krčila nos a její úsměv – ten skutečný, ne ten falešný, nacvičený, kterým oslňovala všechny ostatní... ten zvláštní dar naslouchat...

„Prachy jejich rodičů. Buď v tomhle na mojí straně.“ Caroline na mě se zdviženým obočím namířila prst. „Vy dva s Gavinem byste dali June úplně všechno, co chce.“ Svěsila ramena a povzdechla si. Světlo dopadající na její tvář zvýraznilo tmavě fialové kruhy pod očima. „Potřebuju někoho na své straně.“

„To je úděl strýčků. Chceš někoho na své straně, zavolej mámě a tátovi,“ pokrčil jsem nesmlouvavě rameny. Byli jsme po tom, co Sean zemřel a Caroline zůstala na dceru sama, příliš benevolentní? Jistě. Litoval jsem toho? Ani náhodou. Na smrtelné posteli jsem Seanovi slíbil, že se pokusím vytvořit protiváhu Carolinině přehnané péči o všechno, co se Juniper týkalo. Aby to dítě zažilo také nějakou zábavu. Takže jsem jen dodržoval, co jsem slíbil. Tečka.

„Co je v nich?“ Nahlédla podezřívavě do tašek s potravinami.

Sáhl jsem do jedné z nich a vytáhl trs banánů. „Už bys asi měla jít.“

„Pět hodin,“ slíbila Caroline. „A děkuju. Vážně, Hudson, bez tebe bych to nezvládla.“ Zvládla, kdyby opakovaně neodmítala pomoc, kterou jí nabízeli táta s mámou. Svůj názor jsem si nechával pro sebe.

„Poradím si.“ Pokývl jsem ke dveřím, Caroline vyšla ven a dvířka se sítkou proti hmyzu se zabouchla hned za ní. Jakmile jsem zaslechl její auto na štěrkové cestě, otočil jsem se ke dveřím do obýváku. „Teď už můžeš vylézt.“

„Strejdo Hudson!“ Juniper se protočila kolem sloupku na konci zábradlí a vřítla se do kuchyně. Nakonec se mi celá tahle spleť pavoučích končetin a dlouhých hnědých vlasů vrhla do náruče.

„Nazdar, chrouste.“ Chytl jsem ji a na chvíli pevně objal, ale pak jsem nasadil vážný výraz a postavil ji na zem. „Už zase se s mámou hádáte?“

„Omezuje moje tvůrčí vyjadřování.“ Odsunula si vlasy z obličej. „Co se ti to stalo s bradou?“

Opatrně jsem se dotkl místa, na které ukazovala. „Jeden chlap mě při zachraňování praštil.“

„To musel být pitomec,“ pokrčila pihovatý nosík.

„Strach dělá s lidmi divné věci. A která desetiletá holka vytáhne v sobotu ráno do boje Bacha?“

„To byl Stravinskij,“ zdvihla obočí a podívala se na mě stejně přezíravě jako před chvílí Caroline. June byla adoptovaná, ale tenhle přístup zřejmě přejala od mé sestry. „*Svěcení jara*. To, že nesmím navštěvovat taneční lekce, ještě neznamená, že se nesmím na balet *dívat*.“ Složila paže na hrudi. „Stejně je to hloupý zákaz.“

„Nicméně rozhodnutí tvé mámy musíme respektovat.“ Juniper měla pravdu. Sestrin zákaz baletu měl zhruba stejné účinky, jako když nám rodiče dali zaracha, a my si k oknu společné ložnice přistavili pořádný žebřík, ale tady jsem nebyl v pozici rodiče. „Napsala jsi esemesku strejdovi Gavinovi?“ Změnil jsem téma, když se June posadila na jednu ze dvou barových stoliček u kuchyňského ostrůvku.

„Ne. Mobil mám zakázaný,“ potlačila úsměv a tvářila se nevinně.

„A Gavin o tom vůbec nic neví, že?“ Vytáhl jsem z tašky banány a chystal se na kontraband uložený pod nimi. Vzhledem k tomu, že Caroline pracuje v kavárně od nevidím do nevidím, dát Juniper nějaký telefon bylo přece rozumné rozhodnutí. Nehledě na to, že Gavin ho spíš zvedne neteři než Caroline nebo mně.

Její hnědá očka se rozsvítila. „Koláčky Pop-Tarts!“ Sáhla po velkém balení a přitiskla si ho k hrudi. „Seš suprovej.“

„Ehm, ehm.“ Prohrábl jsem jí vlasy a uložil zbytek dobrot do skříňky za mixér, který Caroline nikdy nepoužívala. Zásobování neteře cukrovinkami ze mě nedělalo nejlepššího bratra, ale byl jsem suprovej strejda, a to mi úplně stačilo.

Roztrhla obal a strčila si půlku jahodového koláčku do pusy. „Strejdo?“

„Hmm?“ Hodil jsem nákupní tašky na ledničku, opřel se zády o skříň z medového dubu a připravil se na útok.

„Kdyby existoval způsob, jak změnit mámin názor na lekce baletu, pomohl bys mi?“ Odломila si malý, dobře odměřený kousek z druhého koláčku, jasný signál, že má něco za lubem.

„Neexistuje,“ zavrtěl jsem hlavou.

Svraštila čelo. „Ale kdyby existoval, pomohl bys mi, že jo? Nový kurz začíná za necelé dva týdny.“

„Abychom se o tom nemuseli bavit pořád dokola, ano, pokud by existoval způsob, jak změnit mámin názor, pomohl bych ti,“ slíbil jsem s klidným srdcem, protože její snaha měla nulovou šanci na úspěch. Caroline by se spíš nechala přemluvit k tetování, než aby Juniper dovolila vstoupit do tanečního studia.

„Dáš mi čestné slovo?“ Natáhla ke mně ruku s nataženým malíčkem.

Zahákli jsme do sebe malíčky v posvátném gestu. „Čestné slovo.“

Usmála se, v levé tváři jí naskočil dolíček a mně se zjezily chlupy na krku. „Víš,“ strčila si kousíček koláčku do úst a začala žvýkat, „myslím, že nesnáší balet, protože nesnáší *baletky*.“

„To mi přijde logické,“ přikývl jsem.

„Protože celé dětství čekala v kavárně na všechny ty bohaté turisty.“ Spolkla další kousek s cukrovou polevou.

„Tak nějak.“ Otočil jsem se k ledničce a vylovil džbán s pomerančovým džusem. „Nenapadlo tě, že bys mohla zkusit step? Nebo jazz dance?“

„Ale ty máš baletky rád,“ skočila mi do řeči, zatímco jsem naléval džus do sklenic. Odložil jsem džbán stranou. Moje snaha změnit téma se dočista minula účinkem.

„Správně.“ Sevřela se mi hrud'. Musí existovat nějaká cesta, jak se z téhle diskuze vyvléknout. Vypil jsem polovinu sklenice na jeden záťah, jako bych tím dokázal spláchnout vzpomínky, které mě pronásledovaly od chvíle, kdy jsem se vrátil do Haven Cove.

„Protože jsi jednu z nich miloval,“ zašeptala June.

Zvedl se mi žaludek a málem jsem vyprskl. Těsně před tím, než bych kuchyň vymaloval na oranžovo, se mi džus podařilo polknout. „Prosím?“ Odložil jsem s cinknutím sklenici na linku.

„Miloval jsi Alessandru Rousseauovou,“ prohlásila June. Vypouštěla z úst slova, která jsem se v pubertě nikdy neodvážil vyslovit nahlas, jako kdyby kolem sebe rozhazovala mušličky. „Nebo jsi jí alespoň měl rád.“

Co to k čertu mele? Ztratil jsem řeč. Moje desetiletá neteř mě úplně *připravila o řeč*. Jak na to jenom...? Caroline o tom určitě neměla tušení, jinak by rozpoutala peklo. Ani máma s tátou se toho nedomáklí. O těch dvojích letních prázdninách věděl jenom Gavin.

Já ho krucinál *zabiju*.

„A to znamená, že nemohla být rozmazlená ani privilegovaná,“ pokračovala June s nosíkem nahoru, jako by ve vzduchu cítila vítězství.

Allie byla obojí a zároveň ani jedno z toho. Byla ztělesněný oxymóron, sebestředná, ale pro svoje sestry by se rozkrájela, rozmazlená, a přesto milá, vášnivá, a zároveň zdrženlivá, na pódiu se z ní dalo číst jako z otevřené knihy, ale mimo něj byla neproniknutelná.

Alespoň v sedmnácti taková byla.

„I kdyby ses s ní jen kamarádil, nemohla být přece zlá.“ June složila ruce do klína. „Kdyby se s ní máma sešla a promluvila si s ní, došlo by jí, že můžu být přesně taková jako ona,“ teskně si povzdechla a obrátila na mě ta svoje velká hnědá kukadla, své nejsilnější zbraně. „Viděl jsi ji někdy tančit? Je krásná a vznešená a je jednou z nejmladších sólových tanečnic v dějinách jejich souboru. Je... dokonalá.“

Byla tím vším, a ještě mnohem víc. Allie byla zrozená pro jeviště. Byla pro něj doslova vyšlechtěná.

Musel jsem ten rozhovor nějak rychle utnout. „Podívej, June. Nevím, co ti strejda Gavin napovídal, ale...“

„Nezatloukej!“ Sklouzla ze stoličky, sáhla do zadní kapsy u džínů a praštila rukou do pultu. Zůstala tam ležet fotografie.

Pohlédl jsem na polaroid a ucítil bolest, jako by mi nůž projel srdcem. Tu fotku, na níž stojím s Allie před Haven Cove Classic, objímám ji kolem ramen a ona drží v ruce kytici růží, kterou jsem jí koupil v obchodáku cestou na soutěž, jsem neviděl už věčnost. I po deseti letech jsem si vybavoval každický detail toho okamžiku, který se nám podařilo ukrást pro sebe, zatímco Lina zaměstnala paní Rousseauovou, aby nás mohl Gavin vyfotit.

Byl to okamžik falešných nadějí, kdy jsem si opravdu myslel, že máme šanci, ale o pár hodin později se nám zhroutil celý svět.

„Hrabala ses mi v krabicích na půdě,“ konstatoval jsem.

Posunula fotografii ke mně. „Prostě tam ležely. Vrátil ses už před pár lety, a ještě sis je neodnesl,“ hlas se jí vytratil a sklopila zrak. „Dívala jsem se do tvých krabic,“ zašeptala.

„To je, jako bych si přečetl tvůj deníček. Narušila jsi moje soukromí.“ Co dalšího tam asi našla?

„Já vím,“ nadechla se, jako kdyby sbírala odvalu, a pozvedla zrak. „A je mi to líto. Svým způsobem.“

„Svým způsobem?“ zdvihl jsem obočí.

„No tak, strejdo Hudsoně!“ Postrčila fotku na kraj pultu, ale já se té ztracené věci ani nedotkl. „Očividně jsi chodil s jednou z nejslavnějších tanečnic na světě! Můžeme za ní zajít a přemluvit ji, aby si s mámou promluvila...“

Zdvihl jsem prst. „Zaprvé, *nechodil* jsem s ní.“ Stala se mou nejlepší kamarádkou, a o to víc bylo moje jednání neodpusitelné. „Zadruhé, to, že tu mají Rousseauovi letní dům, ještě neznamená, že je skutečně ve městě. A za třetí – a to mi můžeš věřit –, jsem ten poslední člověk na světě, kterého by chtěla vidět.“ Tíha viny, která se obvykle dostavovala, když přišla řeč na Allie, nyní hrozila, že mi rozdrtí plíce.

„Je tady už celý týden!“ June seskočila z barové stoličky a sebrala klíče z pultu. „V lednu se zranila a přijela se sem zotavit.“

Vyvalil jsem oči. Je tady už týden? „A jak to víš?“ Počkat, v lednu?

„Seconds.“ Juniper na mě zírala jako na pitomce. „Má společný účet se sestrou.“

„Ty máš Seconds?“ ztišil jsem hlas a přivřel oči. „Myslel jsem, že tyhle aplikace mají věkové omezení!“

„Ale prosím tě,“ protočila panenky. „Abych se mohla přihlásit, stačilo si přidat tři roky.“

Zamrkal jsem. Tohle byl jasný důkaz, že nejsem ani v nejmenším připravený zastávat roli rodiče. Krucinál, jakmile se o tom všem dozví Caroline, okamžitě o své strýčkovské výsady přijdu.

„Jedeme,“ zavelela June. „Autem jsme tam za jak dlouho? Za pět minut?“

„Za čtyři,“ zavrčel jsem. K jejím dveřím mě nikdo nedostane.

„Tím lépe!“ zabodla do mě Juniper klíčky od auta.

Zavrtěl jsem hlavou a vyřkl slovo, které jsem si po Seanově smrti zapověděl. „Ne.“

„Slíbil jsi mi to na čestné slovo!“ Zachrastila klíčky a odhodlaně na mě hleděla se sevřenými rty a prosebným kukučem. „Říkal jsi, že čestné slovo nikdy neporušíš.“

Zkurvenej život!

Čestné slovo bylo pro mě důležitější než nepříjemnosti z toho plynoucí.

Zdvihl jsem prst. „Pod jednou podmínkou. Když tam nebude, vrátíš tu fotku tam, kde jsi ji našla, a už se o tom *nikdy* nebudeme bavit.“ *Proboha, doufám, že nebude doma.*

„Dohodnuto.“ Sundala batoh z věšáku a přikývla.

Sakra. Co když – „Ta tvoje aplikace ti prozradila, kdo přesně z rodiny Rousseauových je tady?“ Pokud by tu byla její máma...

„Jenom Anne a Alessandra.“ Hodila si batoh na záda. „Proč?“

Pokud znala Annino jméno, měla to dobře nastudované.

Vážně jsem byl ochoten zahodit deset let sebeovládání? A čelit největšímu zklamání svého života? Malá Juniper na mě

koukala plná očekávání a důvěry. Jo. Pro June to udělám. „Tak jdeme, ať to máme co nejdřív za sebou.“

O šest minut později jsem odbočil z pobřežní silnice lemuující záliv, po němž dostalo město své jméno, a vjel na dlouhou šterkovou příjezdovou cestu, které jsem se vyhýbal od chvíle, kdy jsem se sem vrátil. Rousseauovic dům. *Dům* bylo poněkud decentní označení pro sídlo se sedmi ložnicemi, garáží, dvěma akry pozemků podél pláže a vyvýšeným molem, které nějakým zázrakem přežilo poslední dvě bouře, jež se tudy prohnaly.

A ještě k tomu to všechno vypadalo úplně stejně, jako když jsem se sem posledně proplížil a vylezl po růžemi porostlé pergole do Alliina pokoje v prvním poschodí. Houpačka na verandě byla pořád ještě natřená na šedomodro, rám na bílo a polštáře měly stejný design. I ten zatracený věšák po pravé straně ve mně vyvolal nostalgické chvění.

Když jsem zaparkoval před verandou, která se vinula kolem celého domu, a minul vjezd ke garáži, zatnul jsem všechny svaly v těle. Kdybych Juniper tak nemiloval, kdybych si nevážil její neochvějně jistoty, že dodržím svůj slib – že ho *alespoň* někdo dodrží – okamžitě bych odtud vypadl.

Než jsem se vzpamatoval, Juniper vyskočila z auta a s fialovým batohem na zádech poskakujícím při každém kroku si to štrádovala po schůdkách rovnou na vyvýšenou verandu. Proč má s sebou ten batoh? Má v úmyslu se sem nastěhovat nebo co?

Vypnul jsem zapalování, strčil klíčky do kapsy a vylezl z auta. Skoro jsem čekal, že se ve dveřích objeví paní Rousseauová, aby mě pohrůžkami a nevybíravými nadávkami odehnala od své dcery.

Když jsem stoupal po schůdkách na verandu a poprvé v životě mi bylo jedno, jestli zavržou, Juniper už zvonila u dveří. A jakmile jsem se postavil vedle ní, zaklepala na ně. Kruci, potily se mi dlaně, měl jsem zvýšenou tepovou frekvenci a vážně hrozilo, že se pozvracím.

Bylo mi zase sedmnáct a jako správný chlap jsem ji chtěl dovést až ke vchodovým dveřím, a zároveň osmnáct a znovu jsem ji ztrácel. Neměl jsem v plánu se tady ještě někdy objevit, takže jsem se cítil příšerně... nepřipravený. A já byl *vždycky* na všechno připravený.

Tohle byla bezesporu ta nejlehkovážnější věc, jakou jsem kdy udělal.

Napočítal jsem do třiceti a úleva přehlušila zklamání. „Není tady.“

„Musí tu být!“ June znovu stiskla zvonek.

„Možná se Seconds mylí. Nevrátila se sem celých sedm let, chrouste,“ řekl jsem tiše.

Juniper na mě vrhla zděšený pohled, něco mezi panikou a depresí, a pak se otočila na podpatku. „Musí tu být!“ houkla přes rameno, seskočila ze schodů a rozběhla se podél domu.

To si snad ze mě dělá srandu!

„June!“ Během pár vteřin jsem ji doběhl a zrovna jako naschvál u té prokleté konstrukce s růžemi, z níž jsem si kdysi odnesl dvě jizvy na rukou. „Nemůžeme vstupovat na cizí pozemek.“

„Třeba je za domem.“ Pochodovala dál. „Jen se podíváme, jo? Musím se s ní setkat. Prostě musím,“ doslova žadonila a probodávala mě těma svýma kryptonitovýma očima.

Krucinál, dneska mě stíhá jeden problém za druhým. Zaváhal jsem. Nebylo by to poprvé, co bych se potají vplížil na jejich pozemek. Navíc v tuhle denní dobu by Allie měla být ve studiu, což je hned vedle vchodových dveří, a tam by zvonek určitě zaslechla, takže tu určitě není, ať už ta zatracená appka tvrdí cokoli.

„Dobrá,“ souhlasil jsem. Alespoň už tohle šílenství skončí.

Juniper se ušklíbla. „A jak ses s ní vlastně seznámil?“ ptala se, když jsme míjeli roh zadní verandy, kde jsme s Allie sedávali nekonečné hodiny na stříšce a koukali na hvězdy. „Nepohybujete se zrovna ve stejné společnosti.“

„Byl jsem ve správný čas na správném místě,“ řekl jsem ten den už podruhé.

„A teď už se nekamarádíte?“ Když jsme vyšli ze stínu na sluncem zalitý pozemek, June zamžourala a zakryla si rukou oči. Precizně zastřižený trávník končil prudkým útesem a k molu na pláži vedl dřevěný mostek.

„To je... složité,“ odpověděl jsem tiše a pozorně si prohlížel okolí bazénu a luxusně upravenou zahradu v plném jarním květu. Nikdo tam nebyl.

„Provedl jsi nějakou hloupost?“ Přivřela oči a ve sporu, o němž ani netušila, že existoval, se postavila na Allinu stranu. Zamířila ke schodům na pláž, takže mi nezbylo než ji následovat. „Máma říká, že strejda Gavin má talent na hlouposti, ale ty bys měl být ten, kdo se vždycky zachová správně.“

Au!

„Prokletí těch, kteří jsou ve správnou chvíli na správném místě, spočívá v tom, že někdy prostě správná volba neexistuje.“ Dorazili jsme ke schodům, a když jsme shlédli dolů na pláž, otočil jsem si čepici kšiltem dopředu, aby mi nesvítilo do očí. Přejel jsem molo pohledem a všiml si, že se vedle něj něco houpe na hladině.

„To nedává smysl,“ namítla Juniper.

„Nepovídej.“ Naklonil jsem se přes zábradlí a vytěsnil všechny vizuální vjemy kromě pohledu na postavu ve vodě pod námi. Zatímco mě June poučovala, jak si udržet přátelství s dívkou, postava se ponořila pod hladinu a já začal v duchu počítat.

Když jsem se dostal k devětačtyřicítce, postava se znovu vynořila a hned zase ponořila.

Každická buňka mého těla s naprosto nevysvětlitelnou jistotou křičela, že to musí být Allie.

A že se topí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Variace**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.